

Fremmedfrykten - er den berettiget? ap 16/ -96

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

THORLEIF OISANG

Frykten for tilstrømmingen av innvandrere er både naturlig og berettiget, hevder tidl. skolesjef Thorleif Oisang - især overfor grupper med sterkt avvikende religiøse og kulturelle mønstre. Engstelsen blir ytterligere stimulert av den overtoleranse som så mange i den radikale intelligentsia gir uttrykk for. Innvandrerspørsmål må kunne drøftes med samme åpenhet som andre samfunnsanliggender, mener han.

I en stadig pågående innvandrerdébat lyder det, sterkt og monotont fra det hold som angivelig har patent på toleranse og menneskevennlighet, at vi må bekjempe innvandrerykten i vårt land, av all makt, ustoppelig.

Bak denne oppfordring ligger underforstått at fremmedfrykt i grunnen er et falsum, noe vi konstruerer i vår egen tankeverden. Og skulle den mot formodning eksistere, må vi snarest kvitte oss med den, sies det.

Lederen i AUF, Trond Giske, en av dem som ofte høyløst ytrer seg i innvandrerdébat, mener at fremmed-

» Den krampaktige iver etter alltid å være på innvandrernes side har ført til berettiget irritasjon og mistro. »

frykten slett ikke skyldes innvandrerne. Den skyldes noe helt annet, nemlig våre egne følelser og holdninger. Grunnen til at noen, f.eks. de eldre, engster seg for alle de fremmede de ser i sine omgivelser, er at de projiserer sine egne frustrasjoner og problemer over på andre grupper, på grunn av sin egen håpløse situasjon. Fremmedfrykt har mest med nordmenns egne problemer å gjøre, sier Giske.

Jeg ser på denne fremstilling av vår innvandrervirkelighet som svært feilaktig, for å si det mildt. Frykten for den tilstrømming vi ser av innvandrere til vårt land, og særlig tilstrømmingen av dem med en religion og kultur bakgrunn svært forskjellig fra vår egen, er så absolutt til stede. Men i motsetning til hva enkelte andre mener, ser jeg på denne frykt både som naturlig og berettiget.

Når vi i dette land i dag har en total

innvandrerbefolkning, med en kulturforskjellig bakgrunn sammenlignet med vår, på femti tusen eller mer, og det en befolkning som vi med sikkerhet vet vil øke meget i de nærmeste år, og når vi også konstaterer at denne befolkning både langsomt og nødig lar seg integrere i vårt hjemlige miljø, ville det være rart om vi ikke skulle være bekymret og engstelige, for den invadering av fremmedkulturelle vi nå gjennom adskillige år har vært vitne til.

Når jeg snakker om «fremmedkulturell», tenker jeg i første rekke på mennesker som tilhører den muslimske religion – og kulturkrets. Dermed sier jeg ikke at denne i seg selv er «dårligere» enn den vi bekjenner oss til. Det eneste jeg hevder, er at det muslimske religions- og kulturmonster er svært forskjellig fra vårt, og kan gi seg utslag i oppfatninger og handlemåter som hos oss vanskelig kan aksepteres.

Jeg tenker blant annet på følgende: At religiøse dogmer og bestemmelser står over de verdslige lover. At det stilltiende godtas at loven tas i egne hender, for eksempel i forbindelse med hevnaksjoner, til tider blodhevn. At man bekjenner seg til en moral som, ifølge våre normer, betegner grov kvinneundertrykkelse. At det eksisterer en forskjell i skikker, f.eks. tabuforestillinger i forbindelse med mat og bekledding, som virker temmelig meningsløse sett med våre øyne.

Føyer vi så til at innvandring av personer med en kultur- og religionsbakgrunn forskjellig fra vår, synes å føre til en betydelig økning av kriminalitet og vold i vårt samfunn, er det vel ikke så underlig at ganske mange mennesker, eldre så vel som yngre, føler både usikkerhet og frykt.

Det er nyttig å erkjenne at det vi i dag er vitne til, er en storstilet folkeforflytning fra sør mot nord. Bakgrunnen er stor befolkningstilvekst og problemer med å skaffe seg det daglige brød i de tett befolkede sørområder. Hva er da mer naturlig enn at man søker dit hvor slikt daglig brød finnes?

Slike folkeforflytninger har vi stadig vært vitne til ned gjennom tidene, vel mest kjent ved de store folkevand-

» Vi er vitne til en storstilet folkeforflytning fra sør mot nord. »

ringer som fant sted ved overgangen fra antikken til middelalderen. Jeg er selvsagt klar over, og vil understreke, at på lengre sikt, i et sekelperspektiv, kan slike folkeforflytninger være av verdi og virke som en vitaliserende innsprøytning, både på dem som blir invadert og på dem som invaderer.

FREMMEDEFRYKT: Hvis det er bestemte folkegrupper vi av hensynsfullhet må avstå fra å si vår mening om og til, kan det gi næring til farlige tendenser, mener vår kronikør.

» Likheten for norsk lov må gjelde like fullt og uavkortet for innvandrere som for nordmenn. »

Jeg konstaterer i den forbindelse at det norske samfunn nok har begynt på starten til å bli et flerkulturelt samfunn.

Men ett tror jeg er klart: Den prosess som allerede er begynt, og som vi vil ha gående i aldri så mange år fremover, vil føles ytterst smertelig i det tidsrom den pågår. Og det kan vel dreie seg om et århundre eller så.

Denne smertetilstand er det vi i dag opplever. Ett av dens elementer er fremmedfrykt, og den er noe som ikke bare kjennetegner vettskremte gamle kjerringer og ditto menn. Fremmedfrykt er en følelsesstilstand som må tas på alvor. Den er hverken uberettiget eller kritikkverdig. Tvert imot, hvis den ikke eksisterte, ville

det vitne om samfunnsmessig sløvheter.

Den innvandring som i dag skjer, kan ikke forhindres. Strømmen kan i høyden begrenses. Men det er svært viktig at innvandringen skjer på våre premisser.

Med det tenker jeg blant annet på følgende: Likheten for norsk lov må gjelde like fullt og uavkortet for innvandrere som for nordmenn. Spørsmålet om kriminalitet og vold i innvandrermiljø må behandles åpent som ethvert annet samfunnsproblem. Det må ikke bli slik at forbrytelser begått av innvandrere i toleransens og velmenhetens navn forsøkes dekket til.

Selvsagt er det nødvendig at innvandrere får særskilt hjelp fra det offentlige, blant annet gjennom spesielle tilskudds- og støtteordninger. Men hvis myndighetene oppdager at systemet utnyttes, må det reageres med samme strenghet overfor innvandrere som overfor landets øvrige befolkning. Og enda viktigere: På samme

måten som vi som har bodd i dette landet i generasjoner, sjelden er snau i å gi uttrykk for våre meninger, ofte formet som kritikk overfor hverandre, f.eks. når det gjelder kultur, moral eller trosspørsmål, må det ikke være forbudt åpent å gi uttrykk for kritiske synsmåter om de samme forhold hos våre innvandrere.

Grunnen til at vi, til tider svært egenrådige og selvtilfredse norske kvinner og menn, tross alt taler og tolererer hverandre, er vel nettopp at vi har anledning til å si hverandre våre meninger, ofte så det svir. Dette er en sikkerhetsventil, rett og slett. Hvis det ikke er slik, hvis det er bestemte folkegrupper i vårt samfunn vi av hensynsfullhet må avstå fra å si vår mening om og til, vil det føre til en forvridd situasjon, som kan føre opp under farlige tendenser som vi for enhver

» Det ville være rart om vi ikke skulle være bekymret for den invadering av fremmedkulturelle som vi i mange år har vært vitne til. »

pris må forsøke å unngå i vårt samfunn.

Jeg tror at mye av årsakene til den skepsis mange nærer overfor innvandrerne, den turbulens vi stadig opplever når innvandringsspørsmål diskuteres, skyldes at det fra enkelte hold er kommet til uttrykk en slags overtoleranse overfor innvandrerne.

Denne overtoleranse, som kjenne-tegnes ved en krampaktig iver etter alltid å være på innvandrernes side, sammen med hyppige beskyldninger om rasisme rettet mot enhver som stiller kritiske spørsmål til innvandrerpoltikken, har – naturlig nok – ført til berettiget irritasjon og mistro til enkelte av dem som taler innvandrernes sak.

At denne overtoleranse særlig kommer til uttrykk fra det skikt innen befolkningen som gjerne betegnes som den radikale og progressive intelligentsia, ofte bestående av personer som reit har liten befattning og kontakt med innvandrere og innvandrermiljøer, gjør ikke saken enklere.

Det er ikke til å komme utenom: Fremmedfrykten er der, som en bekymringsfull tilstand i et samfunn som er i ferd med å bli flerkulturelt.

Frykten kan ikke bekjempes ved at den forsøkes feid vekk som håpløs forskremthet. Den kan bare bekjempes ved at innvandrerspørsmål drøftes med den samme åpenhet, med samme mulighet til frimodig å si sin mening, som ved drøfting av et hvilket som helst annet norsk samfunnsanliggende.

109562
W4